Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 263 (10.646). Львів, вівторок 24 листопада 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—1 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Консолідація в Югославії.

Степан Радіч — міністром.

Найновіші телеграми повідомляють, що провідник хорватських селян, основник республиканської партії Степан Радіч зложив на руки короля Сербів, Хорватів і Словінців урядову присягу як його відповідальний міністр для освітних справ. Так закінчилася покищо каріера того завзятого опозиціоніста й республиканина, що повних сім літ боровся вперто й рішучо проти централістичної політики білгородського уряду Пашіча і проти монархії загалом, що для зміни тієї політики і форми влади не вагався просити помочі в Льондоні й Москві, що за свої заходи відпокутував наконець — тюрмою...

Що вплинуло на цей крок Радіча, важко сказати. Не керувала ним жажда міністерського портфелю — це певне, бо давно, зараз після утворення держави СХС., міг стати міністром. Можливо, що дався він переконати політичній мудрости старого Пашіча, можливо, що переконала його безвиглядність дальшої боротьби і шкідливість її для держави, що має таких „любих" сусідів, як Італію і Болгарію. Можлива й инша причина, а саме дуже поважний вік премієра Пашіча, що відкриває перед Радічем ріжні вигляди в найближчій майбутности...

Приняття міністерського портфелю Радічем важне не так тим, що він „навернувся" до монархізму, як тим, що дві найбільші партії Югославії, сербські радикали й хорватські селяне, нарешті поєднались, що до них обидвох належатиме тепер керма цілої 12-міліонової держави. Таким чином постійна кріза білгородського уряду повинна скінчитися, що не може не принести добрих наслідків для цілої внутрішньої і закордонної політики Югославії. Отже вступлення Радіча до правительства означує вирішення ріжних наболілих справ, консолідацію внутрі й назовні, а тим самим скріплення єдности держави трьох народів.

Red. czas. „Diło" Pr. 862/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło" Nr. 259 (10.642) z dnia 18. listopada 1925 r. pod tytułem: 1) Z za okeanu a) między słowami: planuje nyzku wykładiw, a słowami: Tradycijne wże u nas święto, b) między słowami: scenicznoho obrazu, a słowami: układu starszynu. 2) Z ukraińskoho żyttia w Cz. S. R. między słowami: neludskych stradań, a słowami: ty praceju swojeju, b) między słowami: lubyty Ukrainu! a słowami: Sławal tobi syne zawiera znamiona zbrodni § 65 a) u. karnej uznał dokonaną w dniu 17. listopada 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 16. listopada 1925 r.
Hawel.

Від Версаю до Льокарно.

2. Політика Англії і „протокол".

Женевський протокол зобовязував держави також і до військової допомоги. — Так далеко ідучого зобовязання не хотіла приняти на себе Англія.

Як уже згадано, англійський консервативний уряд Болдвіна, не приняв цього протоколу, на який згодились були инші держави, в першій мірі Франція, яка бачила у ньому запоруку своєї забезпеки супроти Німеччини.

На засіданню Ради Ліги в Женеві в марті 1925 р. заявив англійський міністер Чемберлен, що Англія не може приняти протоколу в такій його формі, бо він є занадто загальний і цим може дати навіть корисну нагоду до війни тій державі, яка не піддасться мировому судові, врешті Англія не може гварантувати за санкції супроти цілої Европи, бо до виконання европейських санкцій треба би в першій мірі наленно ужити англійської фльоти. (Це останнє було головним аргументом, який видвигала англійська публична опінія проти протоколу). По думці англійського уряду — пакт Ліги треба би доповнити окремими „регіональними" договорами, які відповідали би спеціяльним потребам.

Головна мета англійської політики була довести до безпосередного порозуміння між Францією і Німеччиною, та через те доповнити Версайський договір, подиктований силою, якоюсь додатковою взаємною умовою. — До цього конечні були уступки з боку Франції, яка під натиском Англії і Америки, а головно з причини свого критичного фінансового положення мусіла на них згодитись. — Коли стало ясним, що Англія не прийме женевського протоколу, вийшла річ зовсім несподівана, бодай для багато держав, а в першій мірі для Франції. А саме німецький уряд предложив зі свого боку проєкт пакту забезпеки, який мав забезпечити границю між Німеччиною і Францією.

Чи Німеччина піддала цей проєкт внаслідок тихого порозуміння з Англією, чи був це зручний і в кождім разі сміливий манєвр німецької дипльоматії, всеж таки враження його було незвичайне. Публична опінія в Англії і Америці станула відразу по стороні Німеччини. — Розпочались довгі, дипльоматичні переговори, головно між Англією і Францією, опісля скликано конференцію до Льокарно, на якій і дійшли вкінці до порозуміння.

Кінцевий протокол прийнятий в Льокарно звучить так: „Представники німецького, бельгійського, англійського, французького, італійського, польського і чехословацького уряду, які зібрались в часі від 5. до 16. жовтня 1925 р. в Льокарні, щоби спільними силами знайти засоби для забезпеки своїх народів перед страхіттям війни та подбати за способи мирного полагодження спорів, які моглиб між ними колись трапитись, згодились на слідуючі договори, які були виготовлені на отсій конференції та вяжуться взаїмно поміж собою. Договір поміж Німеччиною, Бельгією, Францією, Великою Британією і Італією (прилога 1.); договір про розємний суд між Німеччиною і Бельгією (прилога 2); договір про розємний суд між Німеччиною і Францією (прил. 3); договір про розємний суд між Німеччиною і Польщею (прил. 4); договір про розємний суд між Німеччиною і Чехословаччиною (прилога 5).

Ці договори, які сьогодні є парафовані, мають мати і сьогоднішню дату. Одначе представники ділаючих сторін мають зійтися 1-го грудня ц. р. в Льондоні, щоби на спільнім засіданню підписати формально договірні грамоти.

Француський міністер закордонних справ подає до відома, що у звязи з висшезгаданими договорами про розємні суди, Франція, Польща і Чехословаччина заключили в Льокарні також поміж собою договори, щоби запевнити собі взаємно користи з тамтих договорів. Ці договори будуть правильно зложені в Лігі Націй, а п. Бріян предкладає уже тепер їх відписи до відома підписаних держав.

Англійський секретар для закордонних справ пропонує, щоби як відповідь на деякі питання поставлені німецьким канцлером і міністром закордонних справ, що до виснення статтей пакту Ліги, звернутись до них з залученням (прилога 6) письмом, одночасно з підписом вищезгаданих документів. Це внесення приняли.

Представники заступлених тут держав висказують своє глибоке переконання, що згадані договори й умови причиняться у високій мірі до морального успокоєння між народами, яке влекшить розвязку політичних і економічних проблем, як також інтересів і почувань народів, та що через забезпеку мира в Европі буде можливе також дійсне розоброєння, передбачене в статті 8. пакту Ліги. Вони зобовязуються співділати щиро в праці розпочатій уже Лігою Націй щодо розоброєння та прямувати до дійсного його осягнення, як також взаємного порозуміння. Підписали: Д-р Лютер, д-р Штреземан, Вандервельд, Бріян, Остен Чемберлен, Беніто Муссоліні, Скшиньскі, д-р Едвард Бенеш.

Згаданий як прилога 1) договір, названий пактом забезпеки (Sicherheitspakt) забороняє Німеччині, Бельгії, Франції нарушувати в якийнебудь спосіб подійсний стан (status quo), який творять теперішні кордони німецький, бельгійський і француський між собою. Якийнебудь воєнний акт взагалі дозволяється тільки тоді, коли треба оборонитись від нападу або у випадку очевидного нарушення так званої відмілітаризованої смуги на 50 км. на схід від Рену. Зрештою в такім випадку обовязані є инші договірні держави прийти негайно з допомогою нападеній стороні, якщо тільки буде для них ясним, що в дійсности трапився неспровокований напад.

Д-р Я. Олесницький

По виборах у Чехословаччині.

Розділ мандатів до сойму й сенату.

Тому, що ще донині не проголошено оконечних урядових виборчих цифр з кількох округів, численну силу поодиноких партій в новім чсл. соймі й сенаті можна подати тільки з тим застереженням, що можливе ще пересунення сил деяких партій на 1 мандат більше або менше. Дефінітивні цифри можна буде подати щойно після переведення другої і третьої скрутиній.

На 300 місць празького сойму припадає: чсл. республиканців 45, (в 1920 р. 42), комуністів 41 (дотепер 27), чсл. католиків (народня партія) 31 (21), чсл. соц.-демократів 29 (52) чсл. нар. соціялістів 28 (27), нім. союз селян разом з нім. партією ремісників і промисловців та мад. нац. партією 24 (дотепер союз селян 13, партія рем. і пром. 1, мад. дрібні селяне 2) словацьких католиків (нар. партія Глінки) 23 (11), нім. соц.-демократів 17 (30), чеських нац. демократів 13 (6), нім. христ.-суспільників 13 (9), нім. нац. партія 10 (10), нім. нац. соціялістів 7 (5), мад. христ. суспільників 4 (4), карпато-руський земледільський союз 1 (1), польський бльок 1 (0).

На 150 місць у сенаті припадає: чсл. республ. 23 (19), комуністів 20 (7), чсл. католиків 16 (12), чсл. соц.-дем. 14 (36), чсл. нар. соц. 14 (10), нім. союз селян 12 (8), словацьких католиків (Глінка) 12 (6), нім. соц.-дем. 9 (16), чеських нац.-дем. 7 (11), чсл. партія рем. і пром. 6 (3), нім. христ. сусп. 7 (5), нім. нац. партія 4 (7), нім. нац. соц. 3 (2), мад. христ. сусп. 2 (0), карпато-руський земл. союз 1, польський бльок 0.

Смерть Евгена Левицького.

Відень. 21. XI. (Тел. вл.) Сьогодня помер відомий український парляментарист, віденський адвокат, б. нач. редактор „Діла" і б. посол ЗУНР. у Празі д-р Евген Левицький.

По широкому світі.

Чемберлен заявив в останній промові у парляменті, що доля договорів у Льокарно залежить від сили характеру представників Франції та Німеччини.

На сплату державних довгів збирає гроші між італійським громадянством спеціяльний союз, що розписав національну підписку.

Кріза чехословацького уряду продовжується. Внаслідок виборів — Крамарж рішив покинути політичну діяльність.

Сирійські міста Тир та Сидон стоять перед упадком. Перед воротами Дамаску йдуть дальші завзяті бої. Частина повстанців іде на південь, щоби звязатись з відділами Саід ель Араш.

Ріфанці почали наново бомбардувати місто Тетуан. Населення міста втікає.

Італійські лаври та погрози.

Огнемна промова Муссолініого.

При відчиненню італійського парляменту, Муссоліні виступив з промовою, яка є черговою політичною сенвацією. Під впливом останньої змови на його життя, він промовляв ще палкійше, ніж звичайно і вдарив у тон, якого деякі премієр-міністри, міністри закордонних та военних справ не вживають навіть напередодні війни. Цей тон нагадував визови Вільгельма II., який виповідав війну одній державі за одною, пересвідчений у непереможній силі своєї армії.

Звеличники Муссолініого приготовили йому на парляментській трибуні лавровий вінок і золоті овочі. Коли він вийшов на неї, щоби дати огляд своїх здобутків, міг задеклямувати першу строфу з „Перстеня Полікрата“. У його державі такий лад і така сила, що міністри внутрішніх справ иншого, нефашистівського, уряду потрібували би на цю саму працю 30—40 літ! Порозуміння з Америкою щодо довгів осягнене, торговельний договір з Німеччиною підписаний, кольоніяльні війни зліквідовані, опозиційні партії знищені. „Весь край настроєний пофашистівському; те, що лишається, це археольогічні останки... Два міліони молодих людей чекає готовими до скоку на моє слово“... Щось зі стилю Наполеона. Звідкіля цей кипучий настрій?

Перш усього Муссоліні підозріває Францію, що мачала пальці в змові. Хочби би тим, що давала захист заговірникам. Далі його вражає тон англійської преси, яка не ставиться прихильно до войовничих жестів, слів, а тим менше насильних засобів правління, у сучасний мент. втихомирювання европейських пристрастей. І тому він звертається з осторогою до всіх держав, невдоволених його владою і нагадує їм, що ніякі посторонні впливи ніколи не захитали режімом якоїсь держави. Чужинний „бойкот“ Італії пливе хіба з заздрости, що инші держави не в силі були до цього часу дати собі ради з внутрішнім безладдям так легко як фашизм. Фашизму не можна наслідувати на чужині, але він має у собі верна живучости загальної вартости. Парляментаризм скінчив свою ролю з XIX. віком і прийшов час на принціпи ладу та дисципліни. Їх здійснив фашизм і нехай инші держави стримаються з його критикою.

У красномовнім запалі Муссоліні пустив затроєні стріли в сторону Англії та Франції, які у свій час ішли проти Італії в кольоніяльній політиці. Навіть старі дипльомати Саляндра та Джіолітті плескали в руки при фразі про безсилість зовнішних впливів на ослаблення влади унутрі держави. Саме ця частина промови ворушить якнайбільше сумнівів. Держави ніколи не були незалежні від зовнішніх впливів, а нині менше, як колинебудь. Як довго внутрішній устрій Італії не стає причиною конфліктів зі сусідами, до нього можуть ставитись байдуже. Та чи приклади насильної диктатури є завсіди байдужі навіть для дальших держав? Чи фашизм є настільки сильний, щоби міг відмежувати Італію від світа або навчити його як треба правити державою — це щонайменше сумнівне.

Радянська Україна.

Національні меншости і жидівська кольонізація.

Московська „Правда“ з 30. X. ц. р. приносить цікаві інформації про те, що зроблено за останніх шість місяців для національних меншостей на Україні, а зокрема, що зроблено на полі жидівської кольонізації. Дослівно „Правда“ подає таке:

Центральна комісія національних меншостей при ВУЦВК-ті поробила

В. БІДНОВ.

Професор О. О. Ейхельман.

(З нагоди 50-тидесятилітнього ювилею його наукової діяльности).

В біжучому 1925 році минає пятьдесять років самостійної наукової діяльности звичайного професора Українського Вільного Університету в Празі Оттона Оттоновича Ейхельмана, який займає цілком виключне становище серед професури українських високих шкіл в Чехословацькій республиці як по своєму походженню, так і по високій кваліфікації свого наукового ценза. Коли до цього додати ще його незвичайну службу українській національній справі, то й матимемо не тільки підставу, але й моральний обовязок згадати шановного ювилята на сторінках „Діла“, тим паче, що про нього в українській пресі нічого не писалося.

Проф. О. О. Ейхельман походить з німецької родини з Естляндії; народився 27. квітня 1854 р. в ямбурському повіті, недалеко від Петербурга, вчився в німецькій гімназії, а потім в петербурському університеті, на правничому факультеті, але магістерські іспити складав при університеті в Дорпаті. Тамже він оборонив і магістерську дісертацію в 1878 році. Алеж ще в 1875 році він помістив у „Russiche Revue“ першу свою друковану працю, за якою потім він дав довгу низку инших, подібних до першої, статтей критичного змісту, де він оцінював новійші найвидатнійші праці російських та чужоземних учених в області міжнароднього та державного права.

Праця над згаданими статтями була тільки ґрунтовою підготовкою Оттона Оттоновича до магістерської дісертації, яку він написав німецькою мовою — „Ueber Kriegsgefangenschaft“ (в Дорпаті тоді викладали мовою німецькою). Придбаний ним за цю наукову працю степень магістра дав йому можливість стати спершу доцентом, а з 20. грудня 1880 р. надзвичайним професором Демидівського юридичного ліцею у Ярославі (над Волгою), де він викладав державне та адміністраційне право. Виклади в Демидівському ліцеї (що рівнявся звичайному юридичному факультетові) не заважали О. О. Ейхельманові працювати над окремою самостійною роботою „О военномъ занятіи непріятельской страны“, яку й видрукував 1879 року в Москві. Останню працю (на мові російській) він подав, як докторську дісертацію (в 1880 р.) до правничого факультету київського університету. Заслужений професор міжнароднього права в цьому університеті В. А. Незабитовський визнав книгу проф. О. О Ейхельмана високої наукової вартости й автор її, після звичайної в російських університетах публичної оборони, став доктором міжнароднього права, залишаючися деякий час в Ярославі.

Наприкінці 1881 року професор університету Н. К. Ренненкампф, що до того часу посідав на правничому факультеті катедру „історії найголовнійших чужоземних законодавств“, перейшов на катедру енциклопедії права, а катедра історії найголовнійших чужоземних законодавств стала вакантною. Тоді згаданий вище проф. В. А. Незабитовський запропонував факультетові запросити на цю вакантну катедру професора Оттона Оттоновича Ейхельмана з Ярослава. Дня 18. березня ст. ст. 1882 р. правничий факультет одноголосно прийняв пропозицію проф. Незабитовського. Університетська Рада ствердила постанову факультетської ради з тим, щоб. О. О. Ейхельман був покищо надзвичайним професором. 3. серпня 1882 року шановний ювилят вже приступив до виконування своїх обовязків у київському університеті й в осінньому семестрі викладав історію найголовнійших чужоземних законодавств. Через якихсь півроку, а саме 8. березня 1883 р., тойже самий проф. В. А. Незабитовський подав факультетові нову пропозицію зробити Оттона Оттоновича звичайним професором, з огляду на те, що проф. Ейхельман своїми виразними, докладними лекціями, які відповідають вимогам сучасної науки, виправдав довіря факультету. І цю другу пропозицію проф. В. А. Незабитовського правничий факультет прийняв одноголосно, а Університетська Рада потвердила 8. квітня 1883 р. й цю постанову правничого факультету щодо проф. О. О. Ейхельмана. Отакі офіційні дані про запросини О. О. Ейхельмана до київського університету та про перші часи там його діяльности наводимо з тою метою, щоби мати приємну нагоду спростувати вигадку, що можна чути серед нашої еміграції, ніби „проф. О. О. Ейхельмана до Києва закликала й підтримувала німецька партія“, себто група професорів-Німців, які виявляли антагонізм до професорів-Росіян. Такого антаґонізму серед професорів правничого факультету в 1882 по 1883 роках й бути не могло: з восьми професорів правничого факультету був тільки один Німець Н. К. Ренненкамф; деканом був В. Демченко; професора О. О. Ейхельмана рекомендував проф. В. А. Незабитовський, і факультет двічі виносив щодо проф. Ейхельмана одноголосні постанови, яким, розуміється, не булоб місця, як би справді тут йшла боротьба Німців з Росіянами.

(Докінчення буде.)

підсумки своєї піврічної праці серед національних меншостей на Україні По 1. жовтня створено на Україні 348 сільських рад наценшостей. Найбільше виділено сільрад, бо аж 117. По них йдуть російські — 69, та польські — 64. Найслабше йде праця біля виділювання жидівських сільрад. В найблищому часі буде вирішена справа творення місечкових рад нацменшостей. Їх число досягне до 66. — За півроку створено 12 судових камер з жидівською урядовою мовою, 4 з польською і дві з німецькою.

Мережа національних судових камер повинна досягнути 92 одиниці. Крім цього при окружних судах буде створено 50 становищ урядових перекладчиків. Серед національних меншостей переведено також велику економічну роботу. На землях кольонізаційного фонду поселено 2.518 жидівських родин, що дає разом 4.500 душ. Всі переселенці обєднані в колективи. Вони використали землю дуже раціонально. Введено громадський сівооборот, приноровлюється широко тракторну силу та поліпшується методи обороблювання. Допомогу для переселенців треба вважати невистарчаючою. Джойнт дав всього 800.000 карбованців (отже 400 тисяч долярів). Державний кредит для них дійшов до суми 500 тисяч карбованців (отже 250 тисяч долярів!). Під теперішню пору на Україні нараховано 50 тисяч родин, що бажають переселитися та зайнятися хліборобством.

Бачимо отже, що жидівська кольонізація йде інтезивно і держава видала на кожну родину по 100 дол., а Джойнт більше-менше по 150 дол. Крім цього треба взяти на увагу допомогу держави у безплатному транспорті. Про допомогу держави для українських переселенців і кольоністів ми дотепер не вичитали ніде ніодної стрічки. Вони мусять собі самі давати раду. Не диво тому, що жидівська кольонізація йде такими великими кроками вперед.

Українізація театру.

Цього року перший раз поставлено широко українізацію театру. Тепер входить до мережі зукраїнізованих театрів вже одинадцять державних театрів. Театри удержуються почасти місцевими засобами а почасти тими громовими засобами, які віддає на ту ціль держави. Відкриття державної української опери в Харкові мало дуже святочний характер. Першою пішла в тій опері „Сорочинська ярмарка" на українській мові. Крім цього виставлено на українській мові „Аїду" і „Князя Ігоря". Переклад текстів на українську мову зробили найвизначніші поети. Окремо від українських театрів стоїть київський „Березіль". Це радше експериментальний театр. В ньому творять підвалини та працюють над культурою українського революційного театру. „Березіль" має вже великі досягнення і є тепер без сумніву найбільш мистецькою силою на Україні. Цього року зорганізувався у Харкові також перший жидівський театр, який повинен обслуговувати не тільки Харків, але й провінцію. („Правда")

Дрібні інформації.

В Харкові зорганізовано т. зв. „Всеукраїнську Наукову Асоціяцію Сходознавства". — Президія ВУЦВК. вислала від України окрему делегацію на свято пятиліття увільнення кримської радреспублики від білогвардійців. Святкування тої річниці відбулося 14. листопада. — ВУЦВК-тет затвердив постанову найвищої мешканевої комісії про передачу студентським організаціям величезного дому для студентського інтернату, що помістить 2000 студентів. („Правда").

Всеукраїнська Академія Наук.

Всеукраїнська Академія Наук поширила тепер значно свою наукову працю. Встановлено звязки з цілим рядом закордонних академій та з науковими силами заходу. Величезну роботу веде відділ української історії та письменства (на чолі історичного відділу стоїть акад. Грушевський Михайло). В історичному відділі зібрано багато цінних і нерозроблених та невикористаних ще матеріялів і памяток. В мінеральогічному відділі є багата колекція академіка Тутковського. В кабінеті живої мови вже проведено велику частину роботи по складанню словників. Тепер друкується 4. том академічного словника української мови. („Правда").

Перевибори в Українській парлямент. репрезентації.

З Варшави повідомляють: В днях 19. і 20. п. м. відбулися звичайні річні перевибори в Українській парляментарній репрезентації. Президія, зложена зі сен. М. Черкавського як голови та послів С. Хоуцького і Б. Козубського уступила. На її місце опозиція, зложена з „дикого" С. Підгірського і Селянського Союза, під проводом П. Васильчука, висунули на гол. Українсько парл. репрез. члена Селянського союза посла Сергія Хруцького, а на заступників сен. Пастернака і посла Козубського. Лїста опозиції провалилася здобувши 6 голосів за і 13 проти Зате вибрано на пропозицію головно селянських послів президію в складі посла Сергія Хруцького як голови, а сенатора М. Черкавського і посла Б. Козубського як заступників голови (12 ма голосами на 18 голосуючих). Після вибору опозиція, що розпоряжала тільки 6 ма голосами, устами посла Підгірського заповіла безоглядну боротьбу проти нововибраної Української парл. репрезентації. Годиться ще додати, що в звязку з наклепним виступом органу Сел. Союза „Наше Життя" проти УНДО. виступив зі Сел. союза пос. д-р Дмитріюк.

Смерть Жеромського.

Дня 20. XI. помер у Варшаві на анервизм серця звісний польський письменник Стефан Жеромскі. Смерть послідувала нечайно. Недужав довгі літа на грудну недугу наслідком перепрацювання. При смерти Жеромского була лише його жінка Ганна. Дня 21. XI. явилася у премієра Скшиньского делегація союза літератів з просьбою інтервенції в справі улаштження похорону Жеромского на кошт держави. Передтим делегація була у тій справі в мін. Грабского, але Грабскі заявив їй, що похорон відбудеться без участи держави, бо „Жеромскі був кальвіном, а щодо деяких його книжок є ріжні погляди". Грабскі годився лише на оплату похорону. Одначе уряд не полагодив справи тої по бажанням Грабского. Президія ради міністрів ухвалила уладити похорон на кошт держави. Офіціяльно візьмуть участь у похороні президент Войцеховскі, представники уряду марш. сойму і сенату, і члени законодатних інституцій. Похорон відбудеться дня 23. XI.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Новий польський уряд.

Дня 20. XI. утворився новий польський уряд у складі: президія і загр. справи Ол. Скшиньскі, просвіта Ст. Грабскі, торговля і промисл Осецкі, військо (керовн.) ген. Стеф. Маєвскі, внутр. справи Рачкевіч, хліборобство Керчік, праця і сусп. опіка Земецкі, залізниці Хондзиньскі, справедливість Пехоцкі, скарб Здзеховскі, сусп. роботи Морачевскі, земельні реформи Радван.

За теку мін. військових справ.

В суботу перед полуднем президент Войцеховскі прийняв марш. Пілсудского, генерала Иос. Галєра, керовника мін. військових справ ген. Маєвского та шефа ґенерального штабу ген. Ст. Галєра.

З Пілсудским президент конферував в присутности прем. Скшиньского.

„Кур. Пор." повідомляє, що на конференції президента Войцеховского з марш. Пілсудским, ген. Галєром і ген. Маєвским обговорювали справу обсади теки міністерства військових справ. Висували назвища ген. Желіговского на становище міністра військових справ, а ген. Соснковского на становище шефа ґенерального штабу.

Засідання польського сойму

відбудеться не вівторок, а в середу. На ньому новий премієр має виголосити експозе.

Димісія уряду Пенлеве.

В французькій палаті депутованих після гострої дискусії фінансових законів Пенлеве заявив, що зложить владу, коли відкинуть уст. 5-ий фінансового закона. Премієр зажадав заяви довіря. Після кількагодинної дискусії відбулося нове голосування над уст. 5. урядового проєкту. Уступ цей відкинули 278 голосами проти 275. Уряд подався до димісії. Упадок уряду спричинили комуністи, котрі при першому голосуванні над уст. 5. здержалися від голосування, а при другім голосували проти.

Не є виключене, що уряд, не зважаючи на те, що подався до димісії зажадає від парляменту, щоби ще перед утворенням нового уряду відбулося засідання для ухвалення закона, який уповажняв би французький банк значно підвисшити дотеперішню суму зачетів, уділених скарбови для конечних потреб скарбу. Всі депутовані бажають скорої розвязки урядової кризи. Більшість депутованих є думки, що є конечне і можливе до зреалізування утворення уряду народньої згоди.

Протимузулманський фронт.

Східний договір заключений між Чемберленом і Жувенелем змірає до привернення англійсько-французького фронту проти Туреччини і проти магомеданського націоналізму в Малій Азії.

Смерть англійської королевої матері

Англійська королева Олександра померла дня 20. ц. м.

Мусоліні не їде до Льондону.

„Ун. Прес" повідомляє, що італійський уряд вишле до Льондону Шиальою, Медічі дель Вістельо і Пільотія для підписання льокарнських договорів в імені італійського уряду. Мусоліні до Льондону не поїде.

За прилучення Австрії до Німеччини.

З Риму доносять: В розмові з німецькими журналістами заявив Мусоліні, що Італія ніколи не згодиться на прилучення Австрії до Німеччини.

Ватикан і Югославія.

Білгородська „Політіка" доносить з Риму:

По відїзді югославянського посла при Ватикані з Риму, вислав новоіменований повновласник Югославії Міли Йовановіч до кардинала Ґаспарі письмо, повідомляючи його про свою номінацію. Післанець, що мав відчитати це письмо, вернув з Ватикану з відповідю, що Ватикан не хоче прийняти письма. Секретар посольства удався до Ватикану особисто, але не принято його. В цій справі Ватикан не дав ніяких вияснень, з чого можна вносити, що хоче зірвати зносини з Югославією.

Перед вибухом революції в Єгипті.

З Льондону повідомляють, що політичне положення в Каїро дуже напружене. Стопятьдесять членів розвязаного єгипетського парляменту на зборах у готелі Континенталь заявили Заглюлеви баші, що революція в Єгипті мусить вибухнути кожної хвилі, коли народови не привернуть правильних конституційних прав, насилуваних урядом. Заглюль баша видав маніфест до народа, в котрім взиває не допускатися насильств. Місто Каїро виглядає наче військовий табор, біля парляменту стоять відділи війська й поліції. Переходи до парляменту щільно замкнені.

Ґальваноускас у Чемберлена.

„Balt. Presse" доносить з Льондону, що литовський посол в Льондоні Ґальваноускас був принятий Чемберленом, з яким обговорював квестію миру, особливо в Европі східній.

Ґальваноускас підніс також цілий ряд актуальних справ Литви.

Сензаційні документи.

В останніх днях найдено в Ленінграді часть архіву царя Миколи II. Серед найдених документів находиться також незнана досі кореспонденція царя Миколи з англійським королем Юрієм з 1916 року ти письмо Поанкаре до царя з інтересними подробицями в справі політики французької соціялістичної партії підчас світової війни, коли то під проводом Альберта Тома була вислана до Росії французька місія.

Нім. правиця проти льокарнських договорів.

Всенімці й инші праві партії приготовляються до гострої боротьби в парляменті проти договорів, заключених Німеччиною в Льокарно. Партії ці задумують внести проти уряду Лютера заяву недовіря. „Льокальанцайґер" містить заяву нім. союза промисловців, у якій союз пригадує свій меморіял, врученний Гінденбургови, що виступить рішучо проти льокарнських договорів. Союз зазначує, що зовсім не змінив свого становища. Договори ці вважає політичним і економічним поневоленням Німеччини.

Зріст еміґрації до ССРР.

„Известия" звертають увагу на зріст еміграції до ССРР. З приводу економічної кризи в західній Европі і еміграційних обмежень до Америки, багато робітників і селян хоче переселитися до ССРР. Комісаріят рільництва має вже поданнь від 411 тисяч осіб, що бажають

переселитися і працювати в радянських республиках.

Заговір анархістів в Болгарії.

З Софії доносять: Цими днями дійшло тут до кровавих сутичок поліції з анархістами. По обох сторонах є убиті й ранені. Іде тут о заговір, який шириться також на провінцію. Анархісти вибрали навіть особи, що мали виконати замах на віжних визначних політиків в Софії.

Біржа.

Гроші.

Америк. дол. 6·80·00 6·81, канад. дол. 6·30 — 6·40, чеські кор. 0·19·75 — 0·20·00, леї 0·02·75 — 0·03·75, франки фр. 0·27·75 — 0·28·00, фр. швайц. 1·30—1·32, англ. фунти 31·00 — 31·50.

Золото. 20 кор. 28·00 — 28·20, 20 франк. 26·00—26·20; 20 марк. 30·50—31·00; 10 руб. 34·80—35·10.

Срібло. Австр. кор. 0·56·50—0·57·00, 5 зл. кор. 2·90—3·00, фльорени 1·45—1·50, рубл. 2·40 — 2·50, рубель дрібним сріблом 1·20 —1·30.

Збіжжа.

Пшениця краєва з 1925 р. 21·00 — 22·00, жито галицьке з 1925 р. 15·00—15·50, ячмінь галицький бров. —.— до —.—, овес гал. 16.00—16·50.

НОВИНКИ.

— **Почтові складанки** розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на місяць грудень 4·50 зол.

— **„Батьки міста“.** Пишуть нам з Белза: Вночі з 18. на 19. листопада ц. р. обікрали покищо незнані злодії касу міста Белза, забираючи понад 4000 золотих публичного гроша. Приватні гроші около 300 амер. дол. „власність“ комісаря п. Хуліка, названого звище, полишено. Дивним дивом попереднього дня, як твердять касієри, згублено ключі від каси, а зараз в ночі трапилася крадіж. На щастя, гроші і ключі від каси вже знайшлися під натиском слідства; все сховане у виходку пана секретаря і зарязом касієра. Так виглядають порядки в нашому правлінню міста, де засідають самі Поляки, хоча в Белзі — більшість Українців. Громадської ради з виборів, очевидно, нема. Батьків міста поіменував п. староста. Українців поминено, хоча в іменованій прибічній раді засідають в більшій части інтелігенти Поляки, які, очевидно, мають на оці тільки власні інтереси. Магістрат і прибічна рада можуть „тріюмфувати“ з наслідків своєї патріотичної господарки.

— **Чотири вломи.** По звістці, що нарешті наше місто звільнило себе від бандитів, приходить нова, яка її доповнює: — від бандитів— арештованих. Бо ті, що на волі, не можуть жити без праці. А саме: на вул. Цибульній у крамниці Мамбера злодії пробивши в стіні діру, вкрали чимало полотна та матерії; на вул. Листопада у самого львівського старости вкрали срібну посудину та скатерті; у костелі св. Миколая розбили дві бляшані скарбончі; вкінці пробували розбити крамницю на вул. Городецькій ч. 41, але втікли сполохані. Діяльність тиха, але як на скромне місто — багата.

— **З хроніки самогубств.** Цим разом 18-літня дівчина Пінця Качкес не хотіла мабуть справді вмерти, а тільки зробити прикру несподіванку родині, з якою мала часті суперечки: скочила з II. пов. на подвіря і зломила собі ногу та сильно потовклась.

— **Ucrainica.** В „Prager Presse“ (ч. 137) поміщена стаття д-ра Вол. Залозецького про словацьке будівельне мистецтво з дерева.

— **Цікава статистика.** На всі факультети чеського (Карлового) університету в Празі вписалося на зимовий семестр 1925|26 р. 7.854 слухачів, з того 1381 жінок. На теольоґічний факультет припадає 89 (!), на правничий 2026, на фільософічний 1473, на природничо-математичний 1263 слухачів. Студентів-чужинців записалося 1118.

— **Кому дають університет?** Англійський уряд приготовляється до заснування університету на Золотім Побережжі в Ахімоті, для мешканців тропікальної Африки. Метою цього університету піднести освітній рівень африканських неґрів на европейську висоту. Заступником ректора буде неґр д-р Квеґїр Еґрей, а ректором дотеперішний ректор університету в Цейльоні. Професорами неґрів будуть виключно люде білої раси.

— **Політика і печатка.** Абд-ель-Крім, який передбачує все, не забув про печатку для своєї нової держави, за яку бореться. Тому замовив її у... Парижі, у звичайного печаткаря. Печатка була величини тарілки, але дешева. Печаткар не лякався виконати замовлення і французька влада не добачувала нічого більше як веселий момент в обставині: що фірма „Ріфанська республика“ була злоблена Французом.

— **„Бабушка охрани“.** Так називається старушка Серебрякова, проти якої почався у Москві великий політичний процес. В 90-их ро. вона вела політичний та літературний салон, де бували представники революційної інтеліґенції. Вона помагала їм добувати пашпорти і вишукувала сховища. На протязі 25 літ такої своєї діяльности, вона зрадила той організації. Уже в 1899 р., відомий спеціяліст від позакулісових тайн революціонерів, Бурцев, викрив її подвійну ролю. Серебрякова одержувала пенсію і від попереднього і від теперішнього, паризького. Як не як — конспіраційний талант та й годі!

— **За що платять гроші?** Цими днями зроблено в Льондоні цікаву лінитацію марок, зовсім невживаних ще з 1859—1864 рр. Якийсь молодий хлопець 60 літ тому купив собі цілу збірку свіжих марок, а по його смерти вони залишились десь в якімсь столі. Щойно родина найшла цей скарб і 118 партій марок вартости 30 фунт. шт. продали на лінитації за 7700 фунтів.

— **Вплив Ібсена.** Ню-Йорська преса оповідає траґічну історію про молоду Шведку Вінстранд, що приїхала туди кілька літ тому студіювати в університеті і під впливом лєктури драм Ібсена дійшла до думок про самогубство. Дівчина терпіла на меланхолію і похмурий настрій Ібсенівських творів, в яких вона залюбки розчитувалась, змінив її нервовий розстрій. Останньою спонукою до самогубства була сцена з „Будівничого Сольнеса“, де Сольнес паде з вежі.

— **Чи можна жити 300 літ?** З нагоди пєси англ. письменника Шова „Назад до Метузалема“ відомий французький лікар Куе з Нансі, що має свою окрему школу, відповідає на запит читачів про можливість продовження людського віку. Людський вік тільки виїмково переходить межу біблійного віку. Тільки 4 проц. цивілізованих людей живуть довше як 60 літ. Найдовший відомий вік є 160 літ. Усі, що доживають сотки і довше, є селянами, яких життя в близше до звірятіння. Воля не може впливати на продовження життя, хіба механічний вплив на підсвідомість. Не вистачить для продовження життя припинити всі впливи, які шкодять життю, тому, що не тільки недуги скорочують його. Імовірно в кожній людині є збережена певна скількість життєвої сили, яку вона витрачує швидше або поволійше.

В суботу, 21. ц. м. минуло сім літ від хвилі, як українські війська покинули Львів після трьохтижневої важкої боротьби з польською перевагою.

— **Митр. Шептицький не буде кардиналом.** Недавно подали ми були за польською й за закордонною пресою звістку, що митр. Шептицький має бути остаточно іменований кардиналом з нагоди відбуття найблизшої папської консисторії. Як нас інформують з компетентних джерел, ця вістка не відповідає дійсности. Також цим разом буде поминений при іменуванні митр. Шептицький, який мав стати кардиналом по смерти краківського єпископа-кардинала Пузини.

— **„Сторінка з минувшини“.** В статті під цим написом, поміщеній в останньому числі нашого органу (ч. 262) в рядку 19-тім з кінця замість помилково видрукуваного слова „ше“ — має бути слово „о т с е“.

— **Фальшиві гроші.** „Артисти“, які видко також терплять від безробіття, а може з нічого кращого не в силі малювати, пускають у світ копії найциніших тепер малюнків — грошей. По фальшивих долярах, які появились недавно у Львові, а щезли по арештуванню двох пепелястів-братів з Брухович, прийшла черга на паняньскі червінці. Чорна біржа ствердила, що якийсь добродій встиг пустити 15 зразків цієї валюти по 30 зол. за штуку та їм бракувало деяких прикмет повної автентичности. Цим кепським „артистом“ є дентистичний технік Симхе Радкович, або Рубінштейн з Білостоку.

— **Бідний архикнязь.** Які несподіванки зробила війна „всесильним“, новим мало доказом може бути процес ведений у Зальцбурзі проти бувш. ґенерал-обершта австр. армії Иосифа Фердинанда з Тоскани Габсбурсько-льотаринської родини. 27 пенсіоністів, що служили давнійше в архикняжім домі Тоскана, домагаються відшкодування. Адвокат архикнязя Иосифа Фердинанда доказав, що архикнязь живе нині з платні пенсіоніста 573 шілінґів місячно, а всі його маєтки, що стали власністю Чехословаччини та Італії, до нині лишились без відшкодування: решту майна вложив в австр. військову позичку, яку втратив.

Дописи.

Цепцевичі великі, вол. Городець. *(Проти української школи).* Учітеся, брати мої! Думайте, читайте:

Ogłoszenie. Inspektorat Szkolny pow. sarneńskiego zgodnie z rorporządzeniem wykonawczego Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, z d. 7. I. 1925 r. do ustawy językowej szkolnej z d. 31. VI. 1924 r. (Dz. URP. Nr. 3 poz. 33) niniejszem podaje do wiadomości zainteresowanych rodziców, mieszkańców wsi (Cepcewicz wielkich) gm. (Horodziec) treść orzeczenia Pana Kuratora Okręgu Szkolnego Poleskiego z d. 15. IX. 1925 r. Nr. 16547|I. w sprawie języka nauczania w (1-no) klasowej publicznej szkole powszech. w (Cepcewiczach wielkich). Przeprowadzone przez Kuratorium badanie, złożonych przez rodziców danego obwodu szkolnego deklaracyj w myśl art. 3 wyżej zacytowanej ustawy językowej szkolnej (Dz. URP. Nr. 79. poz. 766) dało wynik następujący: 1) Deklaracyj o język nauczania (ruski) ogółem wpłynęło z miejscowości (Cepcewicz wielkich — 59) na dzieci (98), 2) Z tych uznano a) za ważne na (17) dzieci, b) za nieważne z powodu 1) cofnięcia deklacji i oświadczenia się za szkołą czysto polską z językiem macierzystym jako przedmiotem nauki 2) sfałszowanie podpisu, braku pełnomocnictwa, wieku pozaszkolnego dziecka, nieprawności opiekuństwa, zupełnej nieświadomości treści i celu deklaracji na (81). Na podstawie powyższego wyniku stosowanie do art. 3 uprzednio przytoczonej ustawy językowej szkolnej z d. 31 lipca 1924 r. językiem nauczania w (1-no) klas. publicznej szkole powszechnej w (Cepcewiczach wielkich) pozostaje dotychczasowy język państwowy. Od powyższego orzeczenia p. Kuratora O. S. P. przysługuje zgodnie z § 12 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa W. R. i O. P. z d. 7|I. 1925 r. do ustawy językowej szkolnej z d. 31|VII. 1924 r. zainteresowanym rodzicom prawo odwołania do Pana Ministra W. R. i O. P. w ciągu dni 14-tu od daty wywieszenia niniejszego.

Як бачите, це оголошення без дати. Але на коверті є печатка, а в печатці дата: 2. X. 1925. Отже п. куратор та інспектор поспішили з оголошенням... Зміст його чудовий, а ще кращі числа! З 98 дітей, що батьки їх домагалися в деклараціях української школи, визнано тільки за 17 дітьми право на навчання в українській мові. Причин, із-за яких за 81 дітьми не визнано того права й заведено в школі польську викл. мову, є аж сім, а всі вони оригінальні, одинокі в своїм роді і прекрасно сформуловані! З них і найкраще видно, яким чином родяться по українських селах польські школи, якими методами послугується польська влада, щоби збаламутити, застрашити і стероризувати українське сільське населення. З тих причин найцікавіща остання: „зупелна несьвядомосьць“, якою можна все користуватися в таких справах аж надто довільно. Всеж таки треба сказати, що й українське населення на Волині, особливож його інтеліґенція, не без вини, бо таких Цепцевичів Вел. є цілі сотки, а наші люде рідко де вміли постояти за тими мінімальними правами в шкільній ділянці, що їх гарантують нам закони польської держави. **Волинський.**

З судової салі.

Процес Штайґера.

Трийцятьперший день розправи.

Свідок Б. Фіхман, приватний урядник стояв з обвинуваченим на розі вул. Коперника і Леґіонів. Обвинувачений не мав у руці нічого, заховувався вповні нормально, сміявся і жартував. Перед проїздом президента Штайґер попрощався зі свідком а свідок відійшов від нього і став між публикою в останньому ряді. Свідок бачив бомбу в часі її лету, але не міг собі засувати, звідки вона вилетіла. Відходячи чув, що когось арештовано, але щойно на Ягайлонській вулиці побачив обвинуваченого, якого вела поліція. Коли Штайґера забирали до авта, кликав він здалека, що Штайґер невинний і що перед хвилею з ним розмовляв.

Прокур.: Чому ви не пішли на поліцію? Свідок: На другий день була у „Слові Польскому“ вістка, що поліція шукає за спільником атентату і я боявся, щоби мене не арештували. Кілька днів пізнійше поліція мене арештувала і держала 9 днів у тюрмі під закидом співучасти в атентаті.

Д-р Ляндав поставив внесення на покликання в характері свідків д-ра Вальдмана і Ранда з Відня, а на випадок відкинення того внеску, на відчитання протоколів, які вказані зложили на віденській поліції. Оба ці свідки зізнали, що Українці д-р Перфецький і Е. Коновалець в розмові з ними признали, що замах виконав Ольшанський.

Прокуратор заявляє, що переслухання тих свідків не внесе до розправи нічого сутнього, бо оба ці свідки мали би свідчити на обставину, що вони чули від когось, а не на обставину, що вони бачили або що напевно знають. За те прокуратор вносить перечитати кілька чисел „Діла“ спростування Перфецького і Коновальця. Крім цього вважає потрібним покликати в характері свідка начального редактора „Діла“, який мав би стверджати автентичність спростування (дементі) про Перфецького і Е. Коновальця. Далі ставить прокуратор внесення на переслухання о. мітрата Білецького в характері свідка на обставину, що оригінал листа Української Військової Орґанізації доручив особисто о. митрополит Шептицький.

З одержаних прокуратором поліційних реляцій видно, що поліція оригінального листа не мала, бо митрополит оригінал переслав до Посвідства тільки відпис цього листа.

Д-р Ґрек противиться внесенню прокуратора в справі пересаухання о. Білецького а домагається в тій справі зізнань о. митрополита Шептицького, що перебуває тепер у Карльсбаді і там може бути переслуханий тамошнім судом.

Д-р Ґрек і д-р Ляндав противляться також внесенню прокуратора на відчитання обох спростувань з „Діла“. Зокремаж д-р Ляндав виголошує погляди на тему вартовалости паперу та радить прокураторові покликати на свідків самих д-ра Перфецького і Е. Коновальця так, як це робить він (Ляндав) покликуючи на свідків д-ра Вальдмана і Ранда. Далі твердить Ляндав, що дементі д-ра Перфецького і Коновальця не відносяться до їхньої розмови з Вальдманом у Відні а до інтервю, яке оголосив у варшавській пресі Вальдман про свою розмову з Перфецьким.

Свідок Микитин, що сидить тепер у тюрмі, зізнає, що в часі замаху стояв під каварнею Де Ля Пе і бачив бомбу в часі її лету. Ще заки бомба впала, він пішов на вул. Коперника, не бажаючи наражувати себе на арештування, яке могло його як бувшого комуніста легко заскочити. Він не бачив ні місця, звідки вилетіла бомба, ні виконавця атентату, ні обвинуваченого. Свідок набрав сильного переконання, що атентат виконали комуністи Фідик і Паньчишин. Далі розказує цілу історію про те, як став комуністом, як перестав ним бути та як став конфідентом Кайдана. На Фідика і Паньчишина вказав як на виконавців замаху з глибокого внутрішнього переконання. Описуючи далі Харкова Микитин зізнав, що Харків вищий від Штайґера. Далі зізнавав свідок про ті подробиці, які були предметом розправи Єґер і тов., а на якій то розправі Микитина засудили на 6 літ тюрми, хоч той засуд покищо не правосильний.

В шесті роковини смерти сотника
У. Г. А. МИКОЛИ ЩУРОВСЬКОГО
проф. української гімн. в Рогатині
відбудеться Заупокійне Богослуження дня 24. ц. м. о год. 8. рано в церкві св. Юра. 832 1—1

ОПОВІСТКИ.

Львівський Український Театр під дир. И. Стадника.

Тернопіль. Саля „Міщанського Братства“.

Понеділок 23.XI. „Граф Люксембурґ“.
Вівторок 24.XI. „Лісова пісня“.
Від середи 25.XI. театр переїздить до Збаража. 813 4—4

Український мішаний хор Д. Котка
У вівторок 24.XI. м. Радехів.
У четвер 26.XI. м. Сокаль.
У пятницю 27.XI. м. Сокаль.
У суботу 28.XI. м. Рава Руська.
У неділю 29.XI. м. Рава Руська.
768 13—? Адміністрація.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру“ О. Мітневича і
Жидачів. Саля „Сокола“.
23.XI. „Майська ніч“. 562 5—?

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів Ринок ч. 10